

Det er stille og rolig rundt meg, jeg har det trygt og godt – i dag. Jeg får lov til å kjenne på alt som skjer i meg, utløst av det som oppstår rundt meg og av mine tanker, minner, håp og drømmer. Ingen ting føler jeg behov for å flykte fra- lenger. Ikke alt er godt, men det gjør meg ikke så vondt at rusen trenger å redde meg fra den smerten jeg ikke helt fullt ut klarer å handtere, ved første forsøk. Det er en frihet jeg unner alle mine "søstre og brødre" å få oppleve. Men hvorfor skulle det ta så mange år før jeg fikk oppleve dette?

Hva har preget mitt liv? Redsel og Ensomhet. Hvor var de voksne som skulle passe meg? De jeg trodde skulle være snille mot meg fanget meg inn i en verden av utnyttelse og utstøtelse. Det var ingen guid der for meg etter overgrep og krenkelsler. Det fantes ingen som strakk ut en hånd for å hjelpe meg. De som strakk den ut, skulle hjelpe seg selv. På en eller annen måte. Som barn var det noen ga meg rusmidler for selv å få en bekreftelse på at de var kule voksne, andre ga meg penger mot at de fikk tilfredsstillende sine drømmer om å ha sex med et barn og leger som ga meg piller fordi dem ikke hadde tid til å bli kjent med hvorfor jeg drev med selvskading og rusing. Piller ble satt inn istedet for å gi meg sunne verktøy til å handtere alt på innsiden, så jeg slapp å flykte fra alt det vonde inne i meg.

Det var ingen voksenperson som var i stand til å se et lite barns behov i mitt oppvekstmiljø, derest at det stille barn ble glemt og glemte barn blir oversett av de fleste, bortsett fra hos dem som har slike barn i sikte for å tilfredsstille seg selv. Psykoser, depresjon, angst og selvmordforsøk ble medisinerert – med ett eller annet. Symptomene skulle bort. Og det fort. Ingen orket å følge meg igjennom traumene, ingen orket å hjelpe meg til å få en økt psykisk og mental styrke, ingen holdt meg ut når jeg var meg i mine kamper for livet.

De som hadde fått i oppgave, og penger, av politikere til å ta vare på slike skadeskutte sjeler som meg, vi traumatiserte som slet med rusproblematikk, var heller ikke der for meg da jeg trengte dem som mest. Jeg fikk oppleve at også disse brukte mitt liv som en brikke i sitt indre maktspill mot hverandre i institusjonene. At jeg til syvende og sist ble stående helt alene uten alt, til og med rusen var borte når de var ferdig med meg, det tenkte de ikke på- de tenkte kun på å redde sitt eget skinn etter overgrep som ansatte hadde begått mot meg. Og hvor skulle jeg gå med dette? Hvem ville ha trodd en sliten rusmisbruker?

Hvorfor tok det 36 år før jeg fikk kjenne et snev av lykke i livet av selve livet? Hvorfor? Fordi det var da jeg var 34 år en tørrlagt alkoholiker kom inn i mitt liv, en som forsto og orket meg da jeg slet som verst. Jeg ble møtt av en tørrlagt rusmisbruker, medisinfaglig og psykiatruddannet, som hadde gått alle stier og kringelkroker i rusen som sa: Du må la alt som gir deg rusopplevelse ligge. Du må trene på å tåle og du må holde ut...Det kom inn et voksent barn av alkoholiker som forsto hvilken ensomhet jeg bar på og hvilken smerte det var i å forsøke å flykte fra den. Han satt ord på mye av min forvirring. Jeg traff deretter en prest som jobbet med sjelsorg, som forsto at det lå lag, på lag, på lag av ubearbeidede opplevelser og sorg, som måtte sorteres og bearbeides. Dette krevde at hode mitt var klart og tilstede, først da kunne selve livet gi meg mine første fornemmelser av glede.

Jeg vet at det er denne veien vi alle må gå, hvordan vi kommer dit eller hvor raskt, finner personen selv ut. En ting er i alle fall sikkert: Så lenge jeg lever og er rusfri, skal jeg være der for dem som sliter på en eller annen måte pga. rusmisbruk. Kan jeg være med på å legge til rette for det nye livet, så skal jeg gjøre det. Jeg skal bidra så godt jeg kan slik at den rusmisbruker som ønsker å oppleve noe annet enn det rusmidler kan gi, får det. Og for dem som ønsker å delta, fysisk og følelsesmessig i sine liv, en dag skal lykkes. Petter holdt ut med meg – og gjør det ennå. Jeg holder ut med noen og jeg skal gjøre mitt så jeg kan fortsette med det.

Sender med dette ut en tanke til alle dem som sliter i sitt rusmisbruk i dag, til alle dem som tar sin første dose av noe i kveld og til alle de barn som fødes inn i rusmisbruk i dette minutt.